

[Ole Bjørn Kraft.]

ikke gøre sig meget gældende i København, Aarhus og Odense. Er der ikke nogen mulighed for at ændre rækkefølgen eller måske, hvad der under alle omstændigheder vil være mest tilfredsstillende, søge at gøre udviklingen samtidig, således at Sønderjylland, hvad jeg lægger vægt på, som ministeren gør det, ikke kommer i anden række.

Jeg vil gerne takke den højtærede minister for den skildring, han gav af, hvorledes fremtiden vil komme til at forme sig. Jeg tvivler ikke på, at får man en tilfredsstillende udvikling af programmerne, og bliver det muligt ved masseproduktion at gøre modtagerapparaterne billigere, vil den linie, som ministeren tegnede for os, utvivlsomt komme til at holde stik. Jeg tror, at der ligger en meget stor udvikling foran os. Der er ikke spor af grund til at tro, at fjernsynsudviklingen i Danmark skulle blive en anden, end den har været de steder, hvor man har givet den den virkelige programmæssige baggrund.

Jeg er også enig med den højtærede minister i, at fjernsynet bør udvikles indenfor radiofoniens rammer, hvor man har den store erfaring og har opbygget det store administrationsapparat. Jeg tror ikke, der herom kan være megen uenighed. Så må man til sin tid overveje, hvorledes de kiggerinteresser, som her vil opstå, kan varetages; men det kan vi drøfte, når vi drøfter vort forslag om radiospredningsloven.

Jeg er derimod ikke så helt sikker på, at ministeren har ret, når farvefjernsynet skydes ud i en fjern fremtid. Det er rigtigt, at det befinder sig i høj grad på eksperimentets stade i øjeblikket, at apparaterne er meget dyre og vanskelige at betjene, og at udsendelserne er både kostbare og vanskelige. Men det er jo det typiske billede af en start. På akkurat samme måde forholdt det sig med radioen; der var den samme tvivl om, hvor hurtigt det ville gå, men når først den tekniske udvikling er nået så langt, som den faktisk er nået her, så tror jeg, man ikke skal blive overrasket,

hvis der pludselig finder et spring sted i udviklingen, som fjerner de vanskeligheder, der nu er tilstede. Derfor synes jeg, det var rigtigt at rejse spørgsmålet om farvefjernsynet i forbindelse med, at vi nu går til at indføre det sorthvide fjernsyn, men jeg må sige, at ministerens udtalelse om, at det ligefrem er en betingelse for farvefjernsynet, at udsendelserne skal kunne optages på den sort-hvide modtagerskærm, i nogen måde beroligede mig. Det vil altså sige, at så kan også kiggere, som har apparater til modtagelse af sort-hvidt fjernsyn, nyde godt af farveudsendelser; selvom de ikke kan se farverne, kan de, uden at der sker store tilbageskridt for dem, følge med i også disse udsendelser.

Jeg vil altså på dette stade af forhandlingerne takke ministeren for redegørelsen. Jeg synes, den har belyst sagen på mange måder, selvom der endnu kan være spørgsmål tilbage. Det er jo muligt, at man må finde en vej for en videre overvejelse af tingene.

Nina Andersen: Hver gang der opstår nye muligheder for meddelelse menneskene imellem, og navnlig når de muligheder, der viser sig, er tekniske og af en sådan art, som vi her taler om, rejser der sig problemet om, hvorvidt det er et onde eller et gode. Det skete ved bogtrykkerkunstens opfindelse, ved telefonen, ved radioen og nu altså også ved fjernsynet. Det kan være et spørgsmål, hvorvidt en forsamling som denne har den moralske ret til at vurdere, om det er et onde eller et gode. Derimod har vi vel nok en ret til at vurdere, hvorvidt man vil fremme en sådan udvikling, eller man ikke vil fremme den. Det er mit partis opfattelse, at her, hvor det drejer sig om fjernsynet, vil det ikke være rigtigt at stoppe udviklingen. Vi kunne forøvrigt heller ikke. Hvis vi stiller det tankeeksperiment op, at vi ville gøre det her i landet, så ved vi, at vi ville kun kunne stoppe udviklingen, forsåvidt angår det danske initiativ, medens man både fra Rügen, Flensborg og Malmö